

„Felmegyünk Jeruzsálembe” – Jézus a földi szolgálata idején mindvégig „Jeruzsálembe megy”: ez látszik mindenben, amit tesz. Azért jött, hogy Jeruzsálembe menjen, meghalni értünk és feltámadni. Ez volt a célja akkor is, amikor még „átment” azok között, akik meg akarták ölni – akkor még „nem jött el az Ő órája”. Most eljött, és Ő engedelmes volt a kereszthalálig, az időpontok tekintetében is: ekkor kellett bemenni Jeruzsálembe.

Maga mellé veszi a tanítványait: akiknek már beszélt erről. A tanítványoknak „megadatott, hogy értsék a mennyek országának titkait”: azt, hogy Isten oda akar bevinni minket; hogy lesz ítélet, amikor eldől, ki mehet be oda. Most, amikor saját haláláról és feltámadásáról beszél, nem értik, „hogyan lesz ebből” Isten országa. De ezt nem is érteni, hanem hinni kell. Ezt kell megtanulniuk: hinni annak, ami kijelentetett – megírták a próféták, és megmondta Jézus, hogy most fog beteljesedni –, hinni annak ellenére, amit látni fognak: az Úr szenvedését, halálát és a saját gyengeségüket.

Látják, hogy Jézus a pogányok kezébe adatik – ki adta oda? „Istennek elvégzett tanácsából és rendeléséből adatott”; hogy „halálra adatott bűneinkért és feltámasztatott megigazulásunkért”. Ezt kell hinniük. Látják, hogy megcsúfoltatik, meggyaláztatik, megköpdöstitik, megostorozzák és megölik: hinniük kell, hogy az ő bűneik, és hinnem kell, hogy az én bűneim okozták Jézus szenvedéseit, és ezekért halt meg. Nem látják, amikor feltámad; ezt teljes egészében hinniük kell, ahogy nekünk is. Látják a feltámadott Jézus Krisztust, de azt, hogy az Ő halála és feltámadása győzelem volt, és azt, hogy Ő így szerezte meg számunkra Isten országát, csak hittel lehet elfogadni. – Nekik „megadatott, hogy értsék”, de nem akkor, amikor Jézus ezt előre elmondta nekik, csak utána, amikor Jézus már elvégezte a váltságot.

Látják a saját bűneiket, gyengeségüket: a Gecsemáné-kertben nem tudnak Jézus mellett maradni, elfutnak, megtagadják. Félnék még harmadnapon is, kételkedve fogadják a hírt, hogy Jézus feltámadt. Hinniük kell, hogy Jézus ezt mind legyőzte, elvette a büntetést, megbocsát és elfogad.

Látták mindazt, ami vereség, és hinniük kellett azt, ami az Isten által munkált győzelem. Hinnem kell nekem is, hogy az én vereségeim, a bűneim, amiket hívőként követek el, nem Jézus (és Isten terve) vereségét jelentik, hanem a bűnbánat, amire Ő indít, segít abban, hogy egyedül Őt tartsam győztesnek, aki ennek ellenére be tud vinni az Ő országába.

A tanítványok most még nem értik, mégis szükségük van rá, hogy Jézus „előre” elmondja. Amikor Jézus meghalt, majd feltámadt, egymás után emlékeztek vissza arra, amit elmondott, és hittek. Nincs hiába a mi bizonyágtételünk, ill. a hirdetett ige sem, akkor sem, ha nem értik. Ezt is hinnem kell, akkor is, ha csak vereséget látok. Sok helyen „koppan” az ige és a bizonyágtétel, úgy látszik, erősebb az a totális rendszer, amit Isten ismeretével szemben emelt a világ (2Kor 10,5), és sokan ennek a rabjai (a gondolkodásukkal is), sőt bennünk is ott van: kísért, hogy e világban is „otthon legyünk”, ezt sokszor vereséggént éljük meg. De Jézus Krisztus a győztes, és nekünk ebben kell bízunk: „a mi hitünk”, amely „legyőzte a világot” (1Jn 5,4), Krisztus győzelme (Jn 16,33).